

Соловію малий,
Перестань щебетати!
Бо не годен я в хаті своїй
Від твого співу спати.

Бо твій спів голосний,
Це твоє щебетання
Розбудило минулі часи
І забуте кохання.

От здається мені,
Що літа не минули,
Лиш, втомившись жаром палким,
На хвилину заснули.

І здається мені,
Що, зак' місяць засвітить,
Розцвітуться наново в душі
Любові ярі цвіті.

Зашумить в жилах кров,
Як потоки на весну.
Ах! Бо має правдива любов
Якусь силу чудесну.

Запалають думки,
Мов зірки на блакиті,
І вірлом сизокрилим вони
Понесуться по світі.

А між ними одна,
Мов рання зоря-мрія.

І, як сонце, пречиста, свята,
Розгориться надія.

І не буде мені
На всьому світі впину,
Як наскучить болото землі,
То до неба полину.

А навкучиться рай,
То знов на землю впаду
І до тебе, найкраща, прийду
На вечірню розраду.

Й розкажу я тобі,
Де бував я, що видів,
Що подобав собі, покохав,
А що я зненавидів.

Як взористий килим,
Кину думи під ноги.
І по ньому на стрічу судьбі
Підемо без тривоги.

.....

Соловію малий,
Перестань щебетати!
Бо не можу я в хаті своїй
Від твого співу спати.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . Цикл [«Весною»](#);